

והיו נכחו לנו מהלך הכסף ומעט וכו' כי שם המלך הכסף ומעט וטעה ונחמס וכו'
שם (דף י"ג) לבינה לאו המלך סוף ועולה כהמה ומשך חיה מסך קודם וכו'
כמה מבינה מן זמן עדיף כמבינה מבינה עינא כה טעה כהמה המלך והגביה
ממשה וכו' והלא תרנונו כנגד מן זמן עדיף ויקדים ממשה והלא המלך ועולה דליו

מ הפרים קודמן לזלים ס' נס' כל כהדיר (דף י"ג) לוקימו נתיבא דפריס קודמן
לזלים ואחר לא להדנה פריס קודמן לזלים מן נהרס כנסים והלא
דמחשקה לא קלי כן לוקימה דלחמ סמחא דלחמ לכי לפי קיפס פריס דחמ כמסמס
כמיכ ככו וכו' כן לוקימה ספק דכיש לזלי מ' ספק דכיש ז' דכדון דין לחם:

מרחם ונאכל לכתנים בלבד. המעשר קודמן לעופות
מפני שהוא זבח ויש בו קדשי קדשים דמי ואימרו.
והעופות קודמן למנחות מפני שהן מיני דמים. ורבי
שהיו לפניו המאת העוף ומעשר. המעשר קודם מפני
שרוא זבח. היו שם המאת העוף ומעשר ועולת בהמה
הואיל ועולה קודמת למעשר והמאת העוף קודמת
לעולת בהמה מקריב המאת העוף תחילה ואחר כך
העולה ואחר כך המעשר: מ' הרי שהיו מיני בהמה
הרבה ממין קרבן אחד כיצד הן קריבין. הפריס קודמן
לאילים שכן נתרבו בנסכים. ואילים קודמן לכבשים. שכן
נתרבו בנסכים. וכבשים קודמן לשעירים. שכן נתרבו
באימורים. שבכלל אימורי כבשים האילה ואין בשעירים
אילה. העומר קודם לכבש הבא עמו. ושתי הלחם
קודמן לשני כבשים. וההכלל דבר הבא בגלל היום
קודם לדבר הבא בגלל הלחם: י' מנחת איש קודמת
למנחת האשה. מנחת חמים קודמת למנחת שעורים.
מנחת חומא קודמת למנחת נדבה מפני שהיא באה על

מנחת חומא קודמת למנחת נדבה מפני שהיא באה על
מנחת חמים קודמת למנחת שעורים.
מנחת חומא קודמת למנחת נדבה מפני שהיא באה על
מנחת חמים קודמת למנחת שעורים.
מנחת חומא קודמת למנחת נדבה מפני שהיא באה על
מנחת חמים קודמת למנחת שעורים.

פ"י ו ועם ניסוך היין של המיד על שער
סוף מוסף הכיס לבדו וכו'
כח ככר כגל כ"מ ז'ל ומפסע לבינו ז'ל
דכיש בשפת ניסוך היין מ"כ. מנחה הוא מן
המקום כל' לולב ומנחה דקמחיה דמי סמלית
של כסף כיו שם ממדני היה בו המיס כו'
וכיו מטקנין חמין ע"י מוספין דקין וכו'
דמקלפת של מים סוף דק וכל יין כיו עכ
יומר שפסע דכיש מוסף שמיס יחד וכיו
שעלה יחד עכו כן כקניס:
תורין

מנחת חומא קודמת למנחת נדבה מפני שהיא באה על
מנחת חמים קודמת למנחת שעורים.
מנחת חומא קודמת למנחת נדבה מפני שהיא באה על
מנחת חמים קודמת למנחת שעורים.

המאת. מנחת נדבה ומנחת נדבה מפני שהיא באה על
מנחת חמים קודמת למנחת שעורים.
מנחת חומא קודמת למנחת נדבה מפני שהיא באה על
מנחת חמים קודמת למנחת שעורים.

מנחת חומא קודמת למנחת נדבה מפני שהיא באה על
מנחת חמים קודמת למנחת שעורים.
מנחת חומא קודמת למנחת נדבה מפני שהיא באה על
מנחת חמים קודמת למנחת שעורים.

פרק עשירי

א "ביום" הבהורים מקריבין מוסף כמסוף ראש השנה פר ואל. ואיל זה נקרא איל
העם. ושבעה כבשים כולן עולות. ושעיר המנחה והוא נאכל לערב:
ב ועוד מקריבין הצבור. שעיר המנחה והוא נשרף שכן זוגו שעיר המנחה: ג "ביום
הראשון של חג הסוכות מקריבין מוסף היום שלשה עשר פרים ושני אילים וארבעה עשר
כבשים כולן עולות ושעיר המנחה נאכל. וכן כל יום ויום משבעת ימי חג מקריבין
שני אילים וארבעה עשר כבשים ושעיר המנחה: ד אכל הפריס פוחתין אחד אחד בכל
יום. בשני מקריבין שנים עשר. בשלישי אחד עשר. עד שימצא קרבן יום שבעי פרים שבעה
אילים. שנים כבשים ארבעה עשר. הכל עולות ושעיר המנחה: ה "ביום השמיני עצרת
מקריבין מוסף היום פר ואיל ושבעה כבשים כולן. עולות ושעיר המנחה. והה מסוף בפני
עצמו: ו "כל שבעת ימי חג מנסכין את המים על גבי המזבח. ודבר זה הלכה למשה
מסיני. ועם ניסוך היין של המיד של שחר. היה מנסך המים לבדו: ז ואם עירה המים
לתוך היין. או היין לתוך המים ונסך שניהם מכלי אחד יצא. ואם הקדים ניסוך המים
לזבח. אפילו נסכן בליה יצא. ובקרבן דרומית מערבית היה מנסך למעלה מחצי המזבח
והכל יורד. לשתין כמו שביארנו. כיצד היו עושין. צלוחית של זהב מחוקת שלשה לוגין
היה ממלא אותה. מן השילוח. הגיעו לשער המים תקעו והריעו וחקעו. עלה לכבש ופנה
לשמאלו ונתן. המים מן הצלוחית לתוך הספל שהיה שם. ושני ספלים של כסף היו שם.
מערבי היה בו המים. ומזרחי היה בו היין של נסך. והיו מנסכין כמין שני חומטין
דקין. ושל מים היה נקב שלו דק משל יין כדי שיכלה המים עם היין כאחד: ח [א] זה
שנסך המים היו אוטריין לו הגבה ירך. שפעם אחת נסך אחד על רגליו ורגליו כל
העם באתרוגיהן. שאמרו צדוקי הוא שהן אוטריין אין מנסכין מים: ט כמעשהו בחול כך
מעשהו בשבת. אלא שהיה ממלא מנכר שבת חבית של זהב ואינה מכלי השרת ומניחה
בלשכה ולמחר ממלא ממנה: י אעם שפכנה או נתגלתה ממלא מן הכיור ומנסך:
בכל

א "ביום" הבהורים מקריבין מוסף כמסוף ראש השנה פר ואל. ואיל זה נקרא איל
העם. ושבעה כבשים כולן עולות. ושעיר המנחה והוא נאכל לערב:
ב ועוד מקריבין הצבור. שעיר המנחה והוא נשרף שכן זוגו שעיר המנחה: ג "ביום
הראשון של חג הסוכות מקריבין מוסף היום שלשה עשר פרים ושני אילים וארבעה עשר
כבשים כולן עולות ושעיר המנחה נאכל. וכן כל יום ויום משבעת ימי חג מקריבין
שני אילים וארבעה עשר כבשים ושעיר המנחה: ד אכל הפריס פוחתין אחד אחד בכל
יום. בשני מקריבין שנים עשר. בשלישי אחד עשר. עד שימצא קרבן יום שבעי פרים שבעה
אילים. שנים כבשים ארבעה עשר. הכל עולות ושעיר המנחה: ה "ביום השמיני עצרת
מקריבין מוסף היום פר ואיל ושבעה כבשים כולן. עולות ושעיר המנחה. והה מסוף בפני
עצמו: ו "כל שבעת ימי חג מנסכין את המים על גבי המזבח. ודבר זה הלכה למשה
מסיני. ועם ניסוך היין של המיד של שחר. היה מנסך המים לבדו: ז ואם עירה המים
לתוך היין. או היין לתוך המים ונסך שניהם מכלי אחד יצא. ואם הקדים ניסוך המים
לזבח. אפילו נסכן בליה יצא. ובקרבן דרומית מערבית היה מנסך למעלה מחצי המזבח
והכל יורד. לשתין כמו שביארנו. כיצד היו עושין. צלוחית של זהב מחוקת שלשה לוגין
היה ממלא אותה. מן השילוח. הגיעו לשער המים תקעו והריעו וחקעו. עלה לכבש ופנה
לשמאלו ונתן. המים מן הצלוחית לתוך הספל שהיה שם. ושני ספלים של כסף היו שם.
מערבי היה בו המים. ומזרחי היה בו היין של נסך. והיו מנסכין כמין שני חומטין
דקין. ושל מים היה נקב שלו דק משל יין כדי שיכלה המים עם היין כאחד: ח [א] זה
שנסך המים היו אוטריין לו הגבה ירך. שפעם אחת נסך אחד על רגליו ורגליו כל
העם באתרוגיהן. שאמרו צדוקי הוא שהן אוטריין אין מנסכין מים: ט כמעשהו בחול כך
מעשהו בשבת. אלא שהיה ממלא מנכר שבת חבית של זהב ואינה מכלי השרת ומניחה
בלשכה ולמחר ממלא ממנה: י אעם שפכנה או נתגלתה ממלא מן הכיור ומנסך:
בכל

משה למלך
פ"י ו ואם הקדים נסך המים לזבח כו'. כוונת רבינו היא דלשילוב הקדים הכיור מהליל יא
ודין זה מבואר בס"ק דמנחות (דף י"ג) דלחייב מים ניסוך המים מהליל ס' וכו'
כמוס' דמנחת דס"ל דל' ל' כחלום ינו לנסך מהליל וכו'. ולחייב דל' מנסכין ללא כחלום של אחר
ככוונה היא דלשילוב חייב לנסך ללא כחלום וכו'. וכוונתו של ר' לזכור ופרנס כלכל ח' רב"ל בעת קומי
כ'.

משה למלך
פ"י ו ואם הקדים נסך המים לזבח כו'. כוונת רבינו היא דלשילוב הקדים הכיור מהליל יא
ודין זה מבואר בס"ק דמנחות (דף י"ג) דלחייב מים ניסוך המים מהליל ס' וכו'
כמוס' דמנחת דס"ל דל' ל' כחלום ינו לנסך מהליל וכו'. ולחייב דל' מנסכין ללא כחלום של אחר
ככוונה היא דלשילוב חייב לנסך ללא כחלום וכו'. וכוונתו של ר' לזכור ופרנס כלכל ח' רב"ל בעת קומי
כ'.

השורש והבעלה פרק שלשה עשר וזבחים

כר אהרן בן נחמן... רבא אמר רבי יוחנן... רבא אמר רבי יוחנן... רבא אמר רבי יוחנן...

מורה רב אלמור בומס. דומה מוד קיל רבא מחזיקין סיל... רבא אמר רבי יוחנן... רבא אמר רבי יוחנן... רבא אמר רבי יוחנן...

מיב. לרבנן. ולא פליגי. על טעם. מדרש רבי אלמור... רבא אמר רבי יוחנן... רבא אמר רבי יוחנן... רבא אמר רבי יוחנן...

עשה מקבצת... רבא אמר רבי יוחנן... רבא אמר רבי יוחנן... רבא אמר רבי יוחנן...

ביום שער נמי קא תפלו... רבא אמר רבי יוחנן... רבא אמר רבי יוחנן... רבא אמר רבי יוחנן...

רבא אמר רבי יוחנן... רבא אמר רבי יוחנן... רבא אמר רבי יוחנן... רבא אמר רבי יוחנן...

מורה השם... רבא אמר רבי יוחנן... רבא אמר רבי יוחנן... רבא אמר רבי יוחנן...

היינו כוית. רש"י: (יג) את כולו. מרלא פליג ארישא גבי עולה, אותו ה"נ הריש ליה אשעור הקטרה כרבנן. ומיהו עולה ולא טיפסלה בחסרון, וכל עצמה ברם תלויה כפרתה חייב ככוית, אבל ברתי פליג דקא סבר קומץ כוליה היינו שיעור הקטרתו אף בפנים דהא טיפסל בחסרון.

וכן כולם שכולם מתירין כו'. רש"י: (יד) כל שהן. משיעור הכשר. ובלבונה שחסרה פליגי במטות פ"ק דלר"ש כשרה אפילו עמדה על קורט אחד, ולר"י בשני קרטין. רש"י: (טז) כר"י דאמר אינו חייב עד שיעלה לראש המזבח כהקטרת פנים. רש"י: (טז) וכלומר, דאף בפנים לא אמרינן בבראי גונא לפי שמין במיט כו'. כך נ"ל. וכן מוכח מט"פא. ועתי"ט: (יז) פטור. לפי שהקומץ אינו ידוע הוא כמו האטורים. הלא תראה כי כשקמץ וחזר לתוכה הרי חומה לאטורים וחייב. הר"מ: (יח) הוורק כו'. נפקא ליה בגמרא ודף ק"ז מקרא: (יט) חייב. ולא פליג ר"א דאפילו בחטאת הפנימיות אם נשפך הדם אחר שנתן מתנה אחת, מרגיז תך דיבא ומביא פר אחר ומתחיל. רש"י: (כ) וכן פסק הר"מ. ומצוה, דמה לי מפורש מדאורייתא מה לי הלכה למשה מסיני שר"י שתיים זו שמענו מפי העבורה ולמה לא יהיה חייב על מה שהוא הלכה למשה מסיני כמו על מה שהוא מדאורייתא ותו, דבגמרא מסיק דמעמיא דר"א דהלמ"ט היא, והשתא קשה לי דבמ"ט פ"ד דסוכה כתבתי דמסקנא דגמרא דהלמ"ט היא, וא"כ אמאי אין הלכה כר"א כו'. ולפ"ו יראה לי דבשעורא פליג ר"א דס"ל דאין צריך שיעור כלל, וכראיתא בגמרא, דמי התג

אֶת כָּלוֹ (יג). וְכֻלָּם שֶׁהֶקְרִיבֵן בְּפָנִים וְשִׂיר בָּהֶן כְּזֵית וְהֶקְרִיבֵן בַּחוּץ, חֵיב. וְכֻלָּן שֶׁחָסְרוּ כָּל שֶׁהֵן (יד) וְהֶקְרִיבֵן בַּחוּץ, פָּטוּר: הַהֶמְקָרִיב קְדָשִׁים וְאִמּוּרֵיהֶם בַּחוּץ, חֵיב. מִנְחָה שְׁלֵא נִקְמְצָה וְהֶקְרִיבָהּ בַּחוּץ, פָּטוּר (טו). קְמָצָה וְחִזָּר קְמָצָה לְתוֹכָהּ וְהֶקְרִיבָהּ בַּחוּץ, חֵיב: וְהַקְמֵץ וְהַלְבֹנָה שֶׁהֶקְרִיב אֶת אֶחָד מֵהֶן בַּחוּץ, חֵיב. רַבִּי אֶלְעָזָר פּוֹטֵר עַד שִׁיקְרִיב אֶת הַשְּׂנִי. אֶחָד בְּפָנִים וְאֶחָד בַּחוּץ, חֵיב. שְׁנֵי בְּזֵיכֵי לְבוֹנָה שֶׁהֶקְרִיב אֶת אֶחָד מֵהֶן בַּחוּץ, חֵיב. רַבִּי אֶלְעָזָר פּוֹטֵר עַד שִׁיקְרִיב אֶת הַשְּׂנִי. אֶחָד בְּפָנִים וְאֶחָד בַּחוּץ, חֵיב. הַזּוֹרֵק (יח) מִקְצֵת דָּמִים בַּחוּץ, חֵיב (טט). רַבִּי אֶלְעָזָר אֹמֵר, אִף הַמְּנַסֵּף מִי חָג בַּחֲג בַּחוּץ, חֵיב. רַבִּי נַחֲמִיָּה אֹמֵר, שִׂירֵי הַדָּם שֶׁהֶקְרִיבֵן בַּחוּץ, חֵיב: וְהַמּוֹלֵק אֶת הָעוֹף בְּפָנִים וְהָעֵלָה בַּחוּץ, חֵיב. מֶלֶק בַּחוּץ וְהָעֵלָה בַּחוּץ, פָּטוּר. הַשּׁוֹחֵט אֶת הָעוֹף

הקטרתן ככוית, היכא דכולו קיים ולא חסרו קודם הקטרה: ושיר מהן וכו' חייב. שהרי בזה נגמרה הקטרה: וכולן שחסרו כל שהן. קודם הקטרה על ידי איבוד או שריפה, נפסלו בחסרון, דכתיב (ויקרא ב') והנותרת מן המנחה, פרט לשחסרה היא או שחסר קומצה קודם הקטרה:

ה המקריב קדשים ואימוריהן. שהקריב הכשר והאימורים מחוברים בו, חייב משום אימורים. ולא אמרינן הרי בשר חוצץ בין האימורין לאש ודכוותה בפנים לאו העלאה היא דרחמנא אמר (שם א') על העצים אשר על האש, והמעלן בחוץ נמי לא יהא חייב (שם). לא אמרינן הכי לפי שמין במינו אינו חוצץ (שם): מנחה שלא נקמצה אינה ראויה לפנים. הלכך המקריבה בחוץ פטור: קמצה וחזר קומצה לתוכה. והקריבה בחוץ חייב. שכיוצא בה בפנים כשרה כדתנן בהקומץ נתערב קומצה בשיריה לא יקטיר ואם הקטיר כשרה: ו הקומץ והלבונה. של מנחת נדבה. שניהם מתירים את שיריה לאכילה הלכך רבי אלעזר פטר דבעי הקטרת כל המתיר: אחד בפנים. תחלה ואחר כך השני בחוץ חייב. שזה גמר וכו' הכל תלוי: שני בזיכוי לבונה. מתירים לחם הפנים מי החג. שנתמלאו לשם ניסוך המים בחג הסכות, אם ניסך אותן בחוץ חייב דסבר ניסוך המים בחג דאורייתא היא הלכך מחייב עלה בחוץ ואין הלכה כר"א בכלה מתניתין ונסוך המים

בחג לאו דאורייתא היא אלא הלכה למשה מסיני (י): שירי הדם שהקריבין בחוץ חייב. בשירי דמים הפנימים מיירי וסבר דשירי הדם מעכבים בהם (כא) הילכך עבודה היא להתחייב עליה בחוץ אבל בשירי הדם של מזבח החיצון מודה ר' נחמיה שאינם אלא למצוה ולא לערר

משמע אפילו פחות מג' לוגין. ולפי דק"ל כמ"ד בסוכה דבעינן ג' לוגין, לכך פסק הר"מ דלא כר"א דהבא. וכ"פ בתכורו. המנסך ג' לוגין חייב. פחות מכן פטור. ועתי"ט: (כא) כלומר דלא כסתמא דמתניתין ריש פרק ה': (כב) כמו שכתבתי בריש פרקן. ושחטה בחוץ בעוק פירש"י דרחמנא רביה מאו אשר